

PODVIG

Planinci invalidi še višje od Triglava

Skupina planincev invalidov je stopila korak višje na poti k svojim sanjam. Povzpeli so se na 4164 metrov visok zahodni vrh Breithorna, ki leži v Alpah, na meji med Švico in Italijo. S svojim podvigom so dokazali, da sanje, vztrajnost, volja in medsebojna pomoč vodijo visoko, prek meje večnega snega in ledu.

Devetnajst planincev invalidov – slepih, slabovidnih, gluhih, gibalno oviranih, nevrrozličnih in invalidov, ki se soočajo z dolgotrajnimi boleznimi – je v ponedeljek, 29. julija, stopilo korak višje na poti k svojim sanjam. Povzpeli so se na 4164 metrov visok zahodni vrh Breithorna, ki se dviga proti nebu na meji med Švico in Italijo, v osrednjem alpskem masivu. Dan pozneje pa so se iz kočice Torino podali še na ledenik z razgledom na Mont Blanc in markanten Velikanov zob. S svojim podvigom so dokazali, da sanje, vztrajnost, volja in medsebojna pomoč vodijo visoko, prek meje večnega snega in ledu.

Vzpon so zasnovali in varno izpeljali v Odboru **inPlaninec**, k podvigu pa so pritegnili tudi dva gorska vodnika, 12 planinskih vodnikov, tri spremljevalce in 11 pohodnikov ter tolmačko slovenskega znakovnega jezika, ki so ves čas odprave skrbeli za varen korak udeležencev. Inplaninke in **inplaninci** (invalidi planinci), ki premikajo meje mogočega, planinski vodniki, gorski vodniki, gorski reševalci in prostovoljci, ki so združili moči in osvojili vrh Breithorna, so svojo odpravo predstavili

na novinarski konferenci v prostorih **Planinske zveze Slovenije**.

4000 metrov višine, veter in sonce

Razmere na 4000 metrih nadmorske višine niso enake tistim na naših dvatisočakih, je povedal **inplaninec** Jožef Gregorc in dodal, da je bilo treba vsem točkam, na katere je treba biti pozoren pri vzponu na dva tisoč metrov, dodati tudi višino in posledično precej redkejši zrak. »Poleg tega je bilo pri naši odpravi treba upoštevati še hidracijo in zelo vetrovne razmere. Vendar ker so bile vremenske napovedi za druge dni slabše, se vetru pač ni bilo mogoče izogniti. Ko smo se enkrat navezali v ledeniške naveze, se je občutek nelagodnosti končno začel umikati. Verjetno ga je pomagal odpihniti veter, ki je bril že na zadnji gondolski postaji. Lahko pa sem se sprostil, ker se je pohod končno začel in ker sem vedel, da ne morem nič več spremeniti,« je povedal in dodal, da je bila od trenutka začetka hoje njegova naloga samo to, da sledi navezi. »Paziti sem moral, da ne hodim preozko, ker bi sicer z derezo lahko strgal hlače, lahko pa bi poškodoval tudi sebe.«

Skrb za varnost **inplanincev** je bila velik izziv in še večja odgovornost, ki sta jo sprejela vrhunska **alpinista** in gorska vodnika **Marija** in **Andrej Štremfelj**. »Kljub večkratnemu sodelovanju me vedno znova preseneti dejstvo, da so ljudje, ki jih življenje hudo preizkuša, prav zato še bolj vedri, polni optimizma in pozitivne energije, nasmejani. Sama organizacija celotne ture je bila na visoki ravni in sodelovanje z ekipo mi je bilo v veselje,« je ob zaključku dejal Andrej Štremfelj. × VI